

C e m A k a ŝ

7

2. BASKI

♥ can
çağdas

CEM AKAŞ

7

Can Çağdaş

7, Cem Akaş

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 6:45, 1992

Can Yayınları'nda 1 basım: 2020

2. basım: Mayıs 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-4187-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741876

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEM AKAŞ

7

ROMAN

♥can

Cem Akaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sincaplı Gece, 2016

Y, 2018

19, 2020

Gitmeyecekler İçin Urbino, 2020

Zamanın En Kısa Hali, 2020

Olgunluk Çağı Üçlemesi, 2021

CEM AKAŞ, 1968'de Mannheim'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor. Başlıca yapıtları: *Noktanın Kesişimleri Antolojisi* (1990), *7* (1992), *Suç ve Ceza* (1992), *Gizli Hava Müzesi* (1995), *Olgunluk Çağı Üçlemesi* (2001), *Gitmeyecekler İçin Urbino* (2007), *19* (2009), *Tekerleksiz Bisikletler* (2012), *Sincaplı Gece* (2016), *Y* (2018), *Zamanın En Kısa Hali* (2020).

www.cemakas.org

Bu kitaptaki kiři ve yerlerle
başka kiři ve yerler arasında olabilecek
her türlü benzerlik tümüyle rastlantısaldır.

eski bir Çin taktiđi

“Into Round Holes Put The Square Pegs”
ve “Çıkmamış Fotoğraflar Ülkesi” adlı şiirler
Nisan Tandal’ın izniyle kullanılmıştır.

16. bölümü oluşturan Holéy Sevner konulu yazı,
Sir James Belder’ın
Witchcraft and Secret Leagues in Europe, 1200-1800
adlı kitabından (Methuen&Co. Ltd., Londra, 1961)
çevrilerek alınmıştır.

40. bölümü oluşturan şiir,
Robert Creeley’ye aittir.

GİRİŞ

Huzurluyuz. Bir Rönesans madrigali duyuluyor - Cipriano De Rore'nin "Alla dolce ombra"sı. Bir evdeyiz. Benetton renkleriyle bezenmiş, pastel sarı-kahverengi tonlarında, huzurumuzla uyumlu bir yer. Saat yönünde dönerek eşyaları görüyoruz/eşyalar saatin tersi yönünde dönerek gözümüzün önünden geçiyor; zevkle döşenmiş, genç bir salon burası: rahat ve hoş görünümlü koltuklar, duvarda çeşitli röprodüksiyonlar¹, pencerenin önünde bir yazı masası, kanepe, hemen yanında suratına maske boyanmış bir kesik baş, iddialı olmayan bir müzik seti, yuvarlak bir yemek masası, üzerine sarkan, kağıt ve telden yapılmış, küre biçiminde beyaz ve iri bir lamba, büyükçe bir kitaplık. Geri dönüyoruz, ne gördüğümüzü yeni anlamış gibi: Suratına maske boyanmış bir kesik baş mı dediniz?

"Kim koydu bunu buraya!"

Hoş bir kadın sesi. Aynı kadına ait olduğunu tahmin ettiğimiz (o da hoş çünkü) bir kol uzanıyor, odanın bir köşesine yerleştirilmiş plastik bir dışkı taklidi türünden kötü bir şaka olduğunu tahmin ettiğimiz başı saçlarından tutup kaldırıyor, onun ardı sıra mutfığa gidiyoruz biz de, öteki eliyle buzdolabını açıyor ve nedense başı buzluğa koyuyor. Madrigal baştan beri aynı kayıtsızlıkla sürüyor. Hala huzurluyuz.

1. Caravaggio - *Davut ve Golyat*, Antonello da Messina - *Aziz Hieronymus Çalışma Odasında*, Gustav Klimt - *Umut I ve Umut II*, Albrecht Dürer - *Aziz Hieronymus Çalışma Odasında*.

I

I

“Merhaba, sizde Salinger’ın son romanı var mı?” diye soruyor Hakan, sahaf dükkanına hızla girer girmez.

Girişin solundaki ufak masada oturan ve bir şeyler okuyan kız, başını bir süre sonra kaldırıp dikkatle Hakan’a bakıyor. Adının Yağmur olduğu her halinden belli. Müziğin sesini biraz kısıyor –The Police, “Wrapped Around Your Finger”– ve, “Hangi Salinger?” diye soruyor.

“Jerome David.” Gülümsüyor Hakan. Yazarın tam adını bilen bir müşterinin, kitapçı için ne büyük bir nimet olduğunu yine de alçakgönüllülükle hatırlatan bir gülümseme.

“Adı ne kitabın?”

“Valla tam emin değilim, ama ‘İyi Kalpli Şişko Kral, Göle Konup Kahvaltılarını Eden Ördekleri Seyrediyor’ gibi bir şeydi.”

Yağmur’un yüzünde bir şaşkınlık. Kitabını ve müziği kapatıyor, ayağa kalkıyor, Hakan’a doğru gidiyor, hayır, Hakan’ın arkasında duran raflara; raflardaki kitaplara bakıyor ama çok üstünkörü. Aklı başka yerde gibi. Dönüyor. Şimdi Hakan’a iyice yakın.

“Salinger epeydir yazmıyor benim bildiğim. Emin misiniz böyle bir kitabının olduğundan? Ne zaman çıkmış?”

“Yeni. Bu yılın başlarında filan.”

“Yabancı yayınlar getirten büyük kitapçılardan birine soracaksınız o zaman.” Gülümsüyor. “Bendekiler bayağı eski.”

“Peki, sağolun.” Hakan kapıya yöneliyor.

“Aa, bir dakika, bir şey sorabilir miyim?” diye atılıyor Yağmur. “Boynunuzdaki o leke hep var mıydı?”

“Efendim?”

“Boynunuzdaki lekeyi soruyorum. Kardeşimde de var da. Geçmiyor mu?”

“Hayır, ama yakıyorlar galiba. Kaç yaşında kardeşiniz?”

“Yedi.”

“Söyleyin, dert etmesin. Bazılarına yakışıyor.” Hakan duraksıyor biraz, sonra, göz gözeyken ekliyor:

“Biz tanışıyor muyuz? Seni bir yerden çıkaracağım ama nereden?”

“Çileden!” diyor Yağmur.

2

Bu ilk değildi gerçekten de. Birbirlerini görmeleri yani. Hakan ve Yağmur bundan önce iki kez karşılaşmıştı – tarihin, ya da en azından İstanbul’un böyle bir saplantısı olsa gerek: Kesişen yolların büyüü.

İlki gerçekleştiğinde ikisi de üç yaşındaydı. “Bak, kardeş!” demişti annesi Yağmur’a, yolda yürürken karşıdan gelen Hakan’ı ve babasını görünce. İki çocuk da durmuş, yarım dakika kadar neredeyse hiç hareket etmeden birbirlerini süzmüşlerdi. Sonra Hakan birden dönüp babasının bacağına gömmüştü yüzünü. Yağmur’sa –Yağmur bu– gidip Hakan’ın başlığını çekiştirmeye başlamıştı. “Aa, ne ayıp, kardeş kızım o, hiç öyle şey yapılır mı, sev kardeşi!” demişti annesi, hafif bir utanmayla ve “çocuk işte” bakışıyla Hakan’ın babasına bakarak.

İkincisinde Hakan 59, Yağmur 24 yaşındaydı. Sıcak bir aralık günü olmasına karşın, yılbaşı beklentisi, eski bir sayıyı bitirme ve yenisine başlama isteği, telaşı, hissedilir ölçüde asılıydı havada. Alışveriş zamanı. Ne var ki Hakan daha ziyade alış-vermeyiş taraftarıydı ve büyük “Müzik Dükkanı”nda, uzun zamandır aradığı bir CD’yi bulmuş olmanın ve bundan yalnızca bir tane kalmış olmasının verdiği fazladan dört vuruşluk kalp çarpıntısının heyecanıyla, diskin tam önünde durup, onunla hiç ilgi-

lenmiyormuş da öteki disklere bakıyormuş gibi yapıp uygun anı beklerken, Yağmur aniden ortaya çıkıvermiş ve “Affedersiniz” diyip Hakan’ı biraz da iterek söz konusu diski neredeyse “kapmış,” yazılarını okumaya koyulmuştu. Uzun uzadıya ve kinci bir bakışla süzmüştü genç kızı Hakan, ama Yağmur oralı bile olmamıştı. Ancak işin ucunda Isaac Ebstein ve öğrencilerinin icra ettiği, Beethoven’ın 13. ve 14. yaylı çalgılar dörtlüsü vardı ve Hakan bu yaşına gelene kadar hiç kolay pes etmemişti. Tam, “O pek iyi bir yorum değil bana sorarsanız, zaten adam da iyice yaşlandı,” deyip başka bir diski kızın eline tutuşturmaya hazırlanırken Yağmur diski montunun cebine sokuvermişti. Hakan hem şaşırılmış hem de sevecenliğe benzer bir şeyler duymaya başlamıştı, profesyonel rekabete bayılırdı. Bu genç kızın atikliğini, gözüpekliğini ve ustasının önünden mal götürme cüretini göstermesini beğenmişti açıkçası. “Ey Türk Gençliği!” demişti içinden. Sonra Yağmur’un peşine takılıp dükkandan çıktığında onu enselemiş gibi yaparak korkutmayı düşünmüştü, ama Yağmur çoktan çıkıp gitmişti bile.

3

“Dükkan da senin mi peki?” diye soruyor Hakan, tuzluğu Yağmur’dan alırken.

“Benim üzerime mi diye mi soruyorsun? Evet. Babamın pek hoşuna gitmemişti ilk başta, ‘Kızım sen evde otur, ben sana istediğin kitabı alırım, harçlık da veririm, kitapçılıkla geçinemezsin,’ demişti. Aslında öyle, para getirmiyor.”

“Ee, ne yapıyorsun?”

“Özel ders veriyorum. Babamdan da para geliyor, eh işte, kira derdi filan yok. İdare.”

“Bana daha hırslı bir insanmışsın gibi geldi ama.”

Yağmur gülümsüyor. Yanından geçen garsona:

“Bakar mısınız? Bir bira daha lütfen,” diyor. Pizzasını küçük üçgenlere bölüp yemeyi sürdürüyor. “Dükkanı seviyorum. Yani. Kafama estiğinde çıkıp gidiyorum. Canım istemezse o gün hiç açmıyorum. İlginç kitaplar da geçiyor elime. Arkadaşlarım uğruyor. Tip tip insanlar tanıyorum” –Hakan başını yemeğinden kaldırıp muzip gözlerle Yağmur’a bakıyor, küçük bir kahkaha atıyor Yağmur– “iyi işte. Ben hayatımdan memnunum.”

“Öyleyse mesele yok.”

“Sen ne yapacaksın *master*’ın bitince?”

“Doktora.”

... yaşam anlamlı ya da anlamsız değildir yaşam yalnızca vardır o kadar dolayısıyla siz insansınız kafanız çalışıyor gelişiyor(muş)sunuz ilerliyor(muş)sunuz günün birinde büyük harfle adam olmayı umuyorsunuz diye diyelim ki kendi ağırlığının bilmem kaç katını taşıyan karıncadan ya da boyunun şu kadar katı zıplayabilen pireden daha anlamlı yaşamlar yaşadığınızı sanmanız ile bulutlu bir bahar sabahı kırmızı turp bulmuş gibi bu sanıya sarılmamız pek eğlenceli...

27 yaşındaki fizik asistanı Hakan, bir sahaf dükkanı sahibi olan Yağmur'la tanışıyor, sevgili oluyorlar. Yağmur, yeraltında örgütlenen Kronk dininin ikinci kişisi. Bunu Hakan'a söylemiyor, fakat Hakan'ın beklenen ikinci peygamber olduğunu söylüyor. İlk peygamber ortada yok. Hakan önce bu peygamberlik işini eğlenceli buluyor fakat sonra saçma olduğuna karar verip istifa etmeye kalkıyor. O işlerin öyle kolay olmadığını öğreniyor. Hakan'ın arkadaşı Cem işin içine giriyor. Biraz Cem Akas'a benziyor Cem. Yağmur, Kronk'un peygamberini tanımıyor (kimse tanımıyor) ama Cem olmasından şüpheleniyor.

Aşk-tutku-iktidar eğrileri üzerinden ilerleyen, yükselen ve çöken hikayesiyle 7, kimilerine göre yazarın kült yapıtı.

#örgüt #din #cinsellik #iktidar #kadın #deneySEL #sinematik

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-9187-6

9 789750 741876